

Μητρ. Δημητριάδος: Τα Χριστούγεννα και η παιδική ηλικία των ανθρώπων

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Δεν είναι τυχαίο ότι τα Χριστούγεννα ανακαλούν πάντοτε σε όλους τους ανθρώπους την πιο γλυκιά νοσταλγία για την παιδική τους ηλικία αναφέρει μεταξύ άλλων στο Χριστουγεννιάτικο μήνυμά του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνάτιος. Αναλυτικότερα επισημαίνει, “Μᾶς ἀξιῶνει ὁ Θεός καί Κύριος τοῦ Σύμπαντος νά σταθοῦμε καί πάλι μπροστά στή φάτνη τοῦ πιό ἀκατανόητου καί ὑπέρλογου γεγονότος τῆς Ἱστορίας. Ὁ Πλάστης ὁρατῶν καί ἀοράτων, ὁ ὑπεράνω τοῦ χρόνου καί τῆς φθορᾶς, λαμβάνει δούλου μορφήν καί ἐμφανίζεται ἐνώπιόν μας εὐθραυστος, ἀπροστάτευτος καί καταφρονεμένος. Σέ ἕναν κόσμο πού ποτέ δέν ἀσχολήθηκε μέ τούς ἀνίσχυρους, τό ταπεινό καί ἄσημο «παιδίον» γίνεται ἡ πηγή τῆς ἐνοποιοῦ ἀγάπης καί ἀποτελεῖ ἐλπίδα ζωντανή σέ ἕναν κόσμο φόβου, ἀπόγνωσης καί ἀπαξίωσης τῶν πάντων.

Ἐπί αἰῶνες, ὁ κόσμος μοιάζει νά ἀκολουθεῖ πορεία φυγόκεντρη. Τό ὄραμα τῆς μίας ποιμένης ὅλο καί ἀπομακρύνεται, ἀφήνοντας τούς ἀνθρώπους διχασμένους. Τό

σπήλαιο, όμως, της Βηθλεέμ, εμφανίζεται ως τό σημείο συνάντησης τῶν ἀντίθετων καί ἐνοποίησης τῶν διεστώτων. Οἱ ἐπουράνιες δυνάμεις, οἱ ἀόρατες καί ἀσώματες, συναντῶνται μέ τούς ταπεινούς ποιμένες. Ποιμένες καί ἄγγελοι γίνονται κοινωνοί τοῦ ἴδιου μυστηρίου. Μάγοι καί Ἀστέρες, κλείνουν τό γόνυ στό μόνο «καινόν ὑπό τόν ἥλιο». Τί σημαίνει, ἄραγε, αὕτη ἡ φράση;

Ἀναφέρει ὁ Ἐκκλησιαστής στήν Παλαιά Διαθήκη πώς τίποτε καινούργιο δέν μπορεί νά συμβεῖ στήν Ἱστορία καί πώς ὅ,τι γίνεται, ἔχει ξαναγίνει καί θά ἐπαναληφθεῖ. Σήμερα, όμως, στεκόμαστε μπροστά σέ κάτι ὄντως μοναδικό καί ἀνεπανάληπτο, πού ποτέ δέν πρόκειται νά ἐπαναληφθεῖ: Ὁ Θεός γίνεται ἄνθρωπος, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νά ξαναβρεῖ τή χαμένη του ὁδό καί νά ἐπιστρέψει στόν τρόπο ὕπαρξης γιά τόν ὁποῖον πλάστηκε, τόν τρόπο τῆς ἀγάπης, τῆς ὁμοψυχίας καί τῆς ἐνότητας.

Δέν εἶναι τυχαῖο, πώς τά Χριστούγεννα ἀνακαλοῦν πάντοτε σέ ὅλους τους ἀνθρώπους τήν πιό γλυκιά νοσταλγία γιά τήν παιδική τους ἡλικία. Πρόκειται γιά τήν ἐπιστροφή σέ μία ψυχική καί πνευματική κατάσταση, ὅπου ὁ καθένας ἐπαναφέρει στή μνήμη του τή θαλπωρή τῆς πατρικῆς παρουσίας καί αἰσθάνεται νά περιβάλλεται ἀπό τήν ἀσφάλεια πού ἀποπνέει ἡ οἰκογένεια τῶν παιδικῶν χρόνων. Τά Χριστούγεννα, όμως, δέν μᾶς καλοῦν νά ἐπιστρέψουμε μόνον σέ μία συναισθηματική θαλπωρή, ἀλλά νά ξανανιώσουμε τόν κόσμο ἐνοποιημένο ἀπό τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ καί ἀφημένο στήν ἀσφάλεια τῆς πρόνοιᾱς Του.

Ὁ λαός μας, αἰῶνες τώρα, ἔχει καταγράψει τήν σημερινή κεφαλαιώδη ἐορτή τῆς θείας οἰκονομίας, ὡς ἡμέρα ἐπανασυμφιλίωσης, ἐνότητας καί ξανανταμώματος μέ τούς ξενιτεμένους. Εἶναι ἀλήθεια, πώς σέ κάθε γιορτή καί σέ κάθε πανηγύρι, ξαναθυμόμαστε αὐτά πού μᾶς ἐνώνουν. Ἰδιαίτερα, όμως, σήμερα, τή λαμπρή αὕτη ἡμέρα, ὅλοι, πλούσιοι καί φτωχοί, σοφοί καί ἀμόρφωτοι, συντονίζουμε τό βῆμα μας καί τό γιορταστικό τραπέζι γίνεται ἡ ἀπεικόνιση μίας πνευματικῆς πανηγύρεως συμφιλίωσης καί εἰρήνης. Ἐνωμένοι μέ τέτοιους δεσμούς, καλούμαστε ὡς Ἐκκλησία νά καταθέσουμε μαρτυρία ἐνότητας πρός τόν σύγχρονο κόσμο καί νά ἀνοιχτοῦμε πρός ἐκεῖνον, ὅπως ἀκριβῶς ἔπραξε ὁ Θεός κατά τήν εὐλογημένη ἐκείνη νύχτα.

Σήμερα δέν ἐνθυμούμεθα ἀπλῶς ἓνα γεγονός. Ἀναλογιζόμαστε καί τίς συνέπειές του γιά τήν ἀνθρώπινη ἱστορία, ἀλλά καί γιά τήν ἱστορία τῆς πατρίδας μας εἰδικότερα. Ὅπως ὁ νεογέννητος Χριστός ὑπῆρξε τό σημείο ἐνοποίησης τῶν διεστώτων, ἔτσι καί ἡ Ἐκκλησία αὕτη τήν ἀποστολή ἔχει καί αὕτη τήν ἀποστολή ἐκπληρώνει διαχρονικά μέχρι καί σήμερα. Οἱ λειτουργοί της, ὁ ἱερός της Κλήρος, δέν ὑπῆρξαν ποτέ μία κλειστή κάστα προνομιούχων. Ποτέ δέν μετατράπηκε σέ ἱερατεῖο κληρονομικῆς διαδοχῆς. Ὁ παπᾶς καί ὁ ἐπίσκοπος ἀποτελοῦσαν πάντα ἀναπόσπαστο μέρος τῆς κοινωνίας μας καί ἔπαιζαν πάντα τό ρόλο τοῦ ἐνοποιοῦ

κέντρου, αντιπροσωπεύοντας τήν ένότητα τῆς κοινότητας. Ὁ Ἕλληνας κληρικός χτυποῦσε πάντα τήν καμπάνα τῆς σύναξης ὅλων ἀδιακρίτως. Σέ ἐποχές βαρβαρότητας, διχασμοῦ καί τυραννίας, ἦταν ἐκεῖνος πού θύμιζε πάντα τήν ἀνάγκη ξεπεράσματος διακρίσεων καί ἐγωισμῶν καί καλοῦσε σέ ένότητα καί συμφιλίωση. Κι ὅταν οἱ συμφορές χτύπησαν αὐτό τόν τόπο, ἡ περιουσία τῆς Ἐκκλησίας, καμωμένα ὄχι ἀπό ἀρπαγή ἢ ὑφαρπαγή, ἀλλά ἀπό ἐθελοντική προσφορά ἀνθρώπων κάθε οἰκονομικῆς ἐπιφάνειας, δόθηκε ἀπλόχερα σέ ἀναγκεμένους ἀδελφούς καί τούς ξανάδωσε τή δυνατότητα νά ξαναρχίσουν τή ζωή τους. Ἀλλά καί κατά τούς χαλεπούς καιρούς μας, οἱ ἐνορίες, μέ τήν ἔμπνευση καί καθοδήγηση τοῦ ἐφημερίου καί τήν ἐθελοντική προσφορά χιλιάδων ἀνθρώπων, μετατράπηκαν σέ φάτνες ὑλικῆς, ψυχικῆς καί πνευματικῆς προσφορᾶς, χωρίς ὠράριο, χωρίς διακρίσεις, χωρίς ἰδιοτέλεια, θυμίζοντας διαρκῶς πῶς τά Χριστούγεννα δέν εἶναι ἐορτή μίας μόνο μέρας, ἀλλά ἐορτή διαρκῆς μέ τό ἴδιο πάντα νόημα: τή συμπόρευση καί τήν ένότητα, μέ μοναδικό σκοπό τήν ἀνακούφιση τῶν πάσης φύσεως ἀναγκῶν τοῦ συνανθρώπου. Καί δέν ἦταν λίγες οἱ φορές πού ἡ Ἐκκλησία ἔμεινε μόνη νά συντηρεῖ καί νά τρέφει τό ἐνοποιό αὐτό ὄραμα. Στόν τόπο αὐτό ἡ ένότητα Κλήρου καί Λαοῦ διέσωσε τά οὐσιώδη καί διεφύλαξε τούς σπόρους μίας νέας πνευματικῆς καί ἐθνικῆς ἀνθοφορίας.

Ἀδελφοί μου,

Κάθε τέτοια μέρα ἀναβαπτίζομαστε στή θεμελίωση μίας νέας σχέσης ἀνάμεσα στά πλάσματα μέ τόν Δημιουργό τους, ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους μεταξύ μας, ἀνάμεσα σέ μᾶς καί σ' ὅλη τη Δημιουργία. Σάν σήμερα, μία γέφυρα ἀνάμεσα σέ οὐρανό καί γῆ θεμελιώθηκε ξανά. Τά ἄνω καί τά κάτω δέν εἶναι πλέον διεστῶτα, ἀλλά θεμέλια μίας νέας σχέσης ένότητας καί ἀγάπης. Σήμερα ὅλοι καί ὅλα, ἔμψυχα καί ἄψυχα, ἐπίγεια καί ἐπουράνια, ἔλκονται στή Βηθλεέμ ἀπό τόν πανίσχυρο πυρήνα τῆς ἀγάπης καί ζωοποιοῦνται στά μάτια τοῦ ὑμνωδοῦ, προσερχόμενα καί προσφέροντα.

«Ἐκαστον γάρ τῶν ὑπό σοῦ γενομένων κτισμάτων, τήν εὐχαριστίαν σοί προσάγει· οἱ Ἄγγελοι τόν ὕμνον, οἱ οὐρανοί τόν Ἀστέρα, οἱ Μάγοι τά δῶρα, οἱ Ποιμένες τό θαῦμα, ἡ γῆ τό σπήλαιον, ἡ ἔρημος τήν φάτνην· ἡμεῖς δέ Μητέρα Παρθένον».

Ἄραγε, ἐμεῖς, σήμερα, τί ἔχουμε νά προσφέρουμε; Ἔργα τῶν χειρῶν μας; Ὅμως, τά περισσότερα μοιάζουν μέ ἐργαλεῖα φόνου καί καταστροφῆς. Μήπως, καρπούς τῆς γῆς ἀπό τόν μόχθο μας; Ὅμως, οἱ περισσότεροι καρποί ἔγιναν ἀγνώριστοι, ἀπό τόν βιασμό πού ἐπέβαλε στή φύση ἡ ἀπληστία καί ἡ ἀνυπομονησία μας. Μήπως, ἔργα κάλλους καί καλλιτεχνίας, ἀντάξια του μεγαλείου Του; Ὅμως, ἡ ψυχὴ μας μαράθηκε καί ἐξαντλημένη περιφέρεται στίς γειτονιές τοῦ κόσμου, ἀνήμπορη νά γεννήσει ὁμορφιά. Καί μοιάζει τοῦ ὑμνωδοῦ ἡ ἀπορία μέ κραυγή ἀπόγνωσης καί

ἀναγνώριση τῆς πτωχείας μας:

«Τί σοί προσενέγκωμεν Χριστέ;»

Μοιάζει νά ἔχει ἀνοίξει τό μυθικό κουτί τῆς Πανδώρας καί ὅλες οἱ συμφορές νά πλημμυρίζουν τόν αἰθέρα. Κι ὅμως, ὁ μύθος αὐτός κρύβει παραμυθία πανανθρώπινη, πόθο ὅλων τῶν γενεῶν: Τελευταῖο, στό ἄδειο πιά κουτί τῆς μυθικῆς ἡρώιδας, κάτι φτερούγισε καί ζήτησε νά ἐλευθερωθεῖ: Ἡ ἐλπίδα.

Ὅσο παραμένουμε ἐνωμένοι, ὅσο βαδίζουμε χέρι χέρι πρός τό Σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ, τό κέντρο τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας καί τήν πηγὴ τῆς πανανθρώπινης ἀγάπης, ἡ ἐλπίδα γιά τόν τόπο μας καί γιά ὅλο τόν κόσμο δέν θά σβήσει. Ὅσο ἀντιμετωπίζουμε, μέ ἀγιότητα βίου, ἀλλά καί μέ ἀποφασιστικότητα, τίς δυνάμεις τοῦ διχασμοῦ, θά συνεχίσουμε νά κρατᾶμε ζωντανή τήν ἐλπίδα ἐνός κόσμου εἰρήνης καί προσφορᾶς. Ἀλλά καί ὅσο οἱ κάθε εἶδους πειρασμοί γίνονται ἀφορμὴ ἀναθέρμανσης τῆς πίστεως καί τῆς ἀγάπης μας, ὁ κόσμος πάντοτε θά προστρέχει στήν Ἐκκλησίᾳ καί θά βρίσκει σ' αὐτὴν αὐτό πού πάντα τοῦ προσέφερε ἀπλόχερα: Νόημα ζωῆς καί δρόμο ὑπέρβασης ἀνθρωπίνων παθῶν καί κάθε εἶδους δυσχερειῶν.

Ἰδιαίτερα, ὅμως, στήν πατρίδα μας, κάθε τέτοια μέρα, δέν θά σταματήσουμε ποτέ νά ἀναζωογονοῦμε τήν ἐλπίδα μας καί νά γεμίζουμε ἀπό τόν πόθο τῆς ἐνοποιοῦ ἀγάπης, τῆς μόνης δύναμης ἱκανῆς νά μᾶς διατηρήσει συστρατευόμενους στό ὄραμα μίας νέας, εὐτυχισμένης καί δίκαιης κοινωνίας.

Ὁ ἐν σπηλαίῳ τεχθεὶς Χριστός, ὁ ἀληθινός Θεός ἡμῶν, νά εὐλογεῖ τίς ζωές σας, τό ἔθνος μας καί ὁλόκληρο τόν κόσμο.

Χρόνια Πολλά καί εὐλογημένα!”